

EL PAÍS VALENCIÀ PEL DRET A DECIDIR

PÀG. 2
**PEL DRET A DECIDIR
AL PAÍS VALENCIÀ**

PÀG. 3
**EL VALENCIANISME
REPUBLICÀ**

PÀG. 4-5
**CARTELL A L'INTERIOR:
DESCOBREIX EL TEU COSTAT
DE L'ESQUERRA**

PÀG. 6
**EL FINANÇAMENT DE LES
MOLLES O LA SOBIRANIA
DEL PA SENCER**

PÀG. 7
**5.000 PERSONES
PARTICIPEN A LA CADENA
HUMANA A VINARÒS**

PÀG. 8
**ENTREVISTA:
AGUSTÍ
CERDÀ**

PEL DRET A DECIDIR AL PAÍS VALENCIÀ

Núria Arnau
Secretària general
d'Esquerra Republicana
del País Valencià
@narnaufor

«Des d'Esquerra Republicana farem tot el que estigui en les nostres mans per tal que els ciutadans de Catalunya puguin decidir el seu futur, perquè puguin votar», són paraules de la secretària general d'Esquerra Republicana, Marta Rovira. I com passaria en una partida de pòquer, jo li dic: veig Catalunya i puge el País Valencià.

Som conscients que els ritmes dels processos dels dos territoris no són els mateixos, però sí que podem anar aplicant-ho al País Valencià i, de fet, ja estem treballant perquè els valencians i valencianes puguin exercir el seu dret a decidir. I en aquesta engrescadora tasca afortunadament no estem sols, ja que formem part i som impulsors, junt amb altres organitzacions i persones a títol individual, de la Plataforma pel Dret a Decidir del País Valencià, presentada l'1 d'octubre a la Societat Coral el Micalet.

Amb la Plataforma anirem explicant arreu del territori, entre altres coses, que el Dret a Decidir no és cap eufemisme, sinó l'evolució del dret de l'autodeterminació. És una eina que ens permetrà als valencians com a comunitat política amb institucions pròpies deixar de ser objecte en mans d'un Estat que agonitza i que ens fa pagar els plats trencats, retallant-nos drets i tractant-nos com a colònia tributària. Els valencians —aquells qui vivim i treballem al País Valencià— som subjecte polític i, com a tal, podem decidir tots el nostre futur polític i assolir l'alliberament social i nacional al País Valencià.

tenimdretadecidir.wordpress.com

**D'un temps
que ja és el nostre
Conferència de País**

**Casino liberal d'Algemesí,
9 de novembre**

PAÍS VALENCIÀ
**ESQUERRA
REPUBLICANA**

esquerra.cat/paisvalencia

LLIBRES RECOMANATS

ADÉU, RTVV

Autors diversos
PUV (PUBLICACIONS DE LA UNIVERSITAT DE VALÈNCIA)

Adéu RTVV és un recull d'articles d'una vintena de treballadors de Radiotelevisió Valenciana afectats per l'ERO que ha suposat més d'un miler d'acomiadaments a l'ens públic.

Aquest recull d'articles, publicat per Publicacions de la Universitat de València, és un relat apassionat i compromés del desballestament d'un mitjà públic, de l'Expedient de Regulació d'Ocupació més salvatge que s'ha viscut en una empresa pública valenciana, i és també la crònica del penúltim fracàs de la societat valenciana.

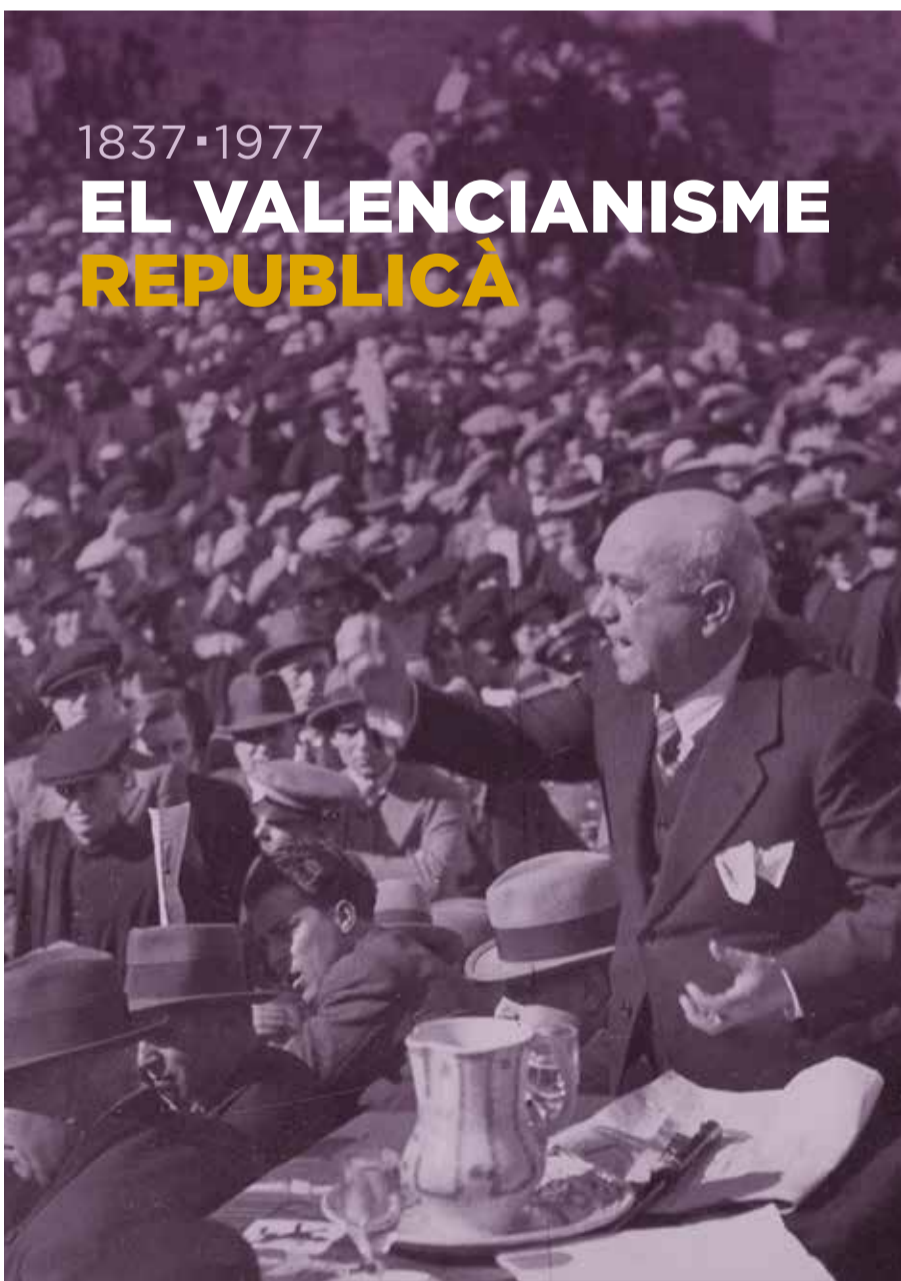
1936. VALÈNCIA-BARCELONA. PVE-ERC

Vicent Sampedro i Ricard Camil Torres
3 i 4 – FUNDACIÓ JOSEP IRLA

1936. València-Barcelona. PVE-ERC narra el vincle en la lluita comuna contra l'aixecament feixista entre l'Ajuntament de València i la Generalitat de Catalunya durant els primers mesos de la Guerra Civil.

Un dels eixos vertebradors d'aquest vincle va ser el futbol i els dos homenatges organitzats per Josep Rodríguez Tortajada, president del València C.F i regidor del Partit Valencianista d'Esquerra. Després, el 1939 arribaria la repressió, i amb ella la condemna a mort a Rodríguez Tortajada, a la presó i a l'oblit.

EL VALENCIANISME REPUBLICÀ: UN RECORREGUT PER LA MEMÒRIA VALENCIANISTA

L'exposició itinerant promoguda per la Fundació Josep Irla va iniciar el seu recorregut arreu del País Valencià el passat mes d'abril a València

◀ **Des de llavors, «El valencianisme republicà. 1837-1977»** ja ha visitat localitats com Gandia, l'Hospitalet de Llobregat o Alboraya i té previst seguir recorrent les diferents comarques fins el 2014.

L'exposició, que ha estat coordinada per Josep Vall, director de la Fundació Josep Irla, recorre —en divuit expositors— les successives fases de la recuperació lingüística, cultural i nacional al País Valencià, des de mitjans del segle XIX, amb la prem-

sa satírica i la Renaixença literària, fins al tardofranquisme, amb l'eclosió cívica del fusterianisme, i fa especial èmfasi en la dècada republicana de 1930.

L'exposició, a més, es complementa amb un lloc web —www.memoriavalencianista.cat— que vol esdevenir la hiperenciclopèdia històrica del valencianisme, i que va arrencar l'octubre de 2012 amb 203 biografies i 4 publicacions digitalitzades que s'aniran ampliant

en el futur. Aquest lloc web ha comptat amb l'assessorament històric de Ricard Camil Torres Fabra, professor d'història de la Universitat de València.

irla.cat/expovalencianisme

PROPERES ITINERÀNCIES DE L'EXPOSICIÓ

Alcoi
27-11 octubre

Sueca
15-30 novembre

Xixona
10-19 gener 2014

Benicarló
1-14 novembre

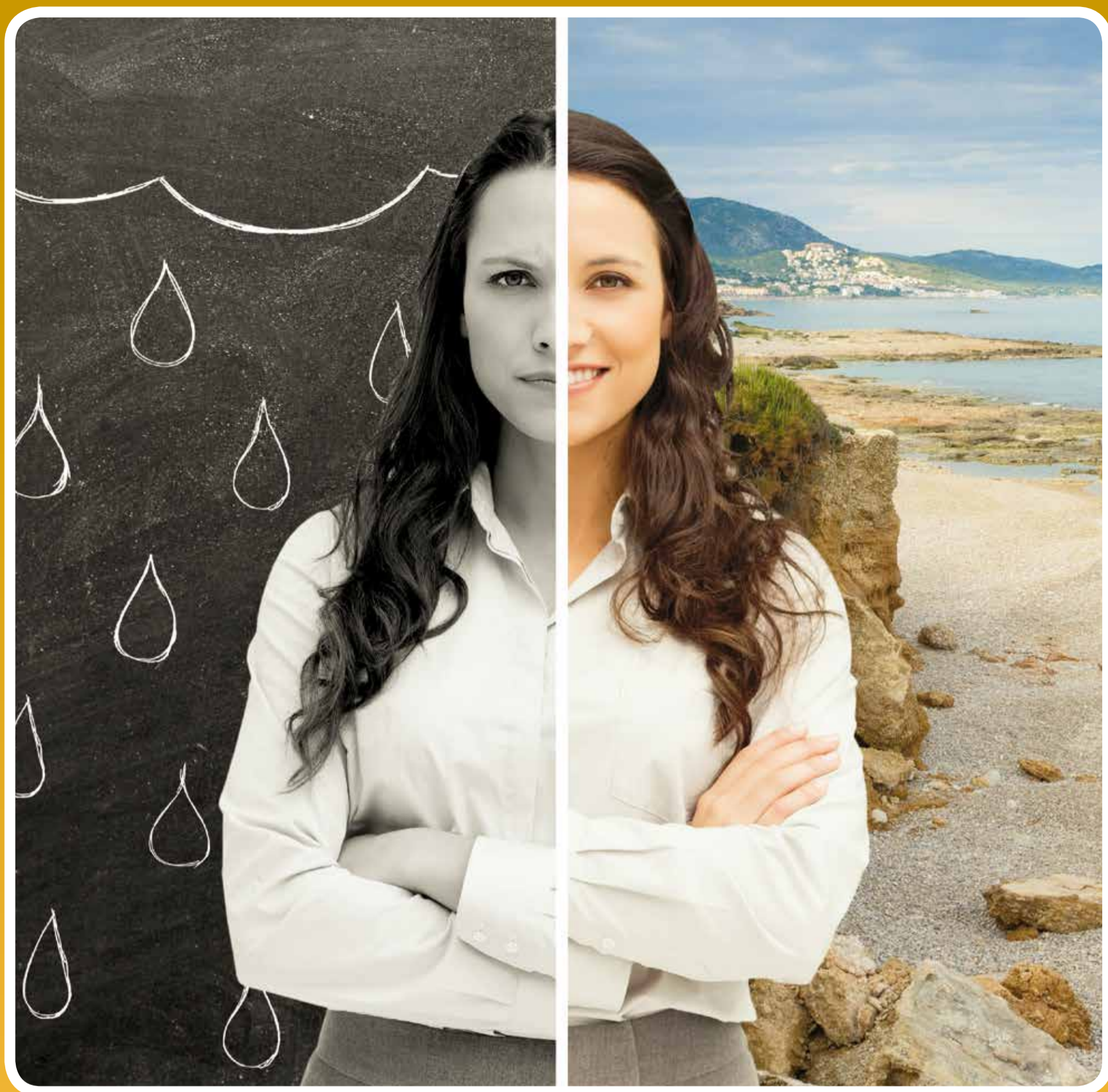
Vinaròs
3-20 desembre

Descobreix el teu c

PAÍS VALENCIÀ
**ESQUERRA
REPUBLICANA**

ostat de l'esquerra

EL FINANÇAMENT DE LES MOLLES O LA SOBIRANIA DEL PA SENCER

45.614 MEUR
ESPOLI FISCAL (2002-2009)

13.449 MEUR
DEUTE DE L'ESTAT AL PAÍS VALENCIÀ
(2011-2012)

« Els valencians i valencianes patim, des de la constitució de l'Estat de les Autonomies, d'una manca de finançament que ha ofegat el desplegament de l'estat del benestar al País Valencià. Aquest és un fet que no nega ningú a la societat valenciana i que aquest mes de setembre ha confirmat l'informe de la comissió d'experts de les Corts Valencianes.

No obstant, el plantejament de l'informe gira al voltant d'una premissa: que els valencians patim un greuge perquè rebem del sistema de finançament autonòmic uns recursos per habitant inferiors a la mitjana estatal, que no reflecteix correctament la magnitud de la tragèdia.

I no ho fa perquè si el problema és que els valencians no som espanyols en la mitjana la solució és òbvia, hem de dissenyar un sistema que garantisca que el País Valencià reba uns recursos per habitant que el situen a la mitjana estatal. I aquesta és la proposta de l'informe: un sistema aplicable a tot l'Estat per tal que la diferència en els recursos per habitant que reben

les autonomies no siga tan gran com al model actual.

L'autèntic problema del finançament valencià no és el greuge per uns recursos que hauríem d'haver rebut per situar-nos a la mitjana espanyola (que l'informe situa en 13.449 milions d'euros entre els anys 2011 i 2012), sinó que els valencians generem uns recursos que se'n van a Madrid i es reparteixen la resta d'autonomies —algunes més riques que el País Valencià— en nom de la «solidaritat interterritorial», tal i com indiquen les balances fiscals (5.575 milions d'euros només en 2005 i aproximadament 45.614 milions entre els anys 2002 i 2009).

De la mateixa manera que el problema amb els interessos no és que haguem de pagar 2.531 milions d'euros pel cost dels recursos que hauríem d'haver rebut i no vam rebre, sinó els més de 4.000 milions d'euros que hem de pagar a l'Estat espanyol en interessos per haver-nos prestat diners, després de quedar-se amb més de 6.000 milions d'euros dels valencians pels que no rebrem mai cap inte-

rés ni benefici.

L'informe de les Corts Valencianes és un pas important per al reconeixement del problema, però hem de deixar de pensar en quant hauríem de rebre per ser bons espanyols i hem de començar a pensar en clau valenciana, en que hem de ser sobirans sobre els nostres impostos i després negociar amb l'Estat de tu a tu sobre què i quant li hem de pagar pels seus serveis.

En resum, deixem de negociar per les molles del finançament autonòmic i siguem sobirans sobre el pa sencer del sistema fiscal valencià.

Joan Vea
Secretari de Política Econòmica d'Esquerra Republicana del País Valencià
@jveab

NI UN PAS ENRERE EN EL DRET A DECIDIR DE LES DONES

«Les dones volem, podem i exigim decidir sobre el nostre propi cos, la maternitat i quan i quanta descendència volem tindre... Perquè hi tenim tot el dret»

Cada any al món es produeixen 45 milions d'avortaments, dels quals 20 milions són de risc. A més, cada minut 40 dones s'enfronten a un avortament insegur i, almenys, una de cada quatre tenen entre 15 i 19 anys. Fins a 4 milions d'adolescents, als països en vies de desenvolupament, acaren un avortament de risc.

Als Països Catalans, l'any 2007 es produïren 36.335 IVE (Interrupcions Voluntàries de l'Embaràs) de les quals el 97% es realitzaren a centres privats. Al País Valencià, el 2007 es realitzaren 11.068 IVE, el 14,25% de les quals en joves entre els 15 i els 19 anys. I, concretament, 60 de menors de 15 anys. Sols el 2% de dones valencianes avortaren en un hospital públic.

Aquesta és la realitat. Una realitat sota el control dels homes des que el patriarcat existeix. La polèmica es centra en dues qüestions:

1. La religió condiona el govern i la seua legislació, malgrat ser un Estat laic on la religió no hauria de determinar les lleis, i menys quan no reconeix les dones com a perso-

nes dignes dels mateixos drets que els homes.

2. L'estructura legal i social impedeix a les dones decidir sobre el seu propi cos. Les lleis i la societat no contemplem la voluntat del 50% de la població, que són les dones, ni es plantegen ni s'ajusten a la realitat actual sense hipocresies rànquies.

A més, cal revisar la Llei d'Objecció de Consciència perquè el personal farmacèutic lliure els mitjans anticonceptius que se li demanen i el personal sanitari realitze les operacions pertinents.

I, finalment, cal adequar el llenguatge per no contribuir a reforçar la penalització legal de la interrupció voluntària de l'embaràs culpant a les dones. Així a l'avortament no espontani li diuen criminal; a l'embarassada, mare; a l'embrió i al fetus, fill; etc. Malgrat que aquestes categories no són possibles mentre no es produeix el consentiment.

Les dones volem, podem i exigim decidir sobre el nostre propi cos, la maternitat, i quan i quanta descendència volem tindre... Perquè hi tenim tot el dret.

CARME CAMPS
Secretària de la Dona d'Esquerra Republicana del País Valencià
@CampsCarme

5.000 PERSONES PARTICIPEN A LA CADENA HUMANA A VINARÒS

► **Més de 5.000 persones** van participar el passat Onze de setembre a la cadena humana convocada a Vinaròs amb el lema «Per la llengua i la llibertat». Malgrat els intents del Consell i la Delegació de Govern de prohibir l'acte cívic —finalment permès mitjançant una resolució d'urgència del TSJ, en què a més es va condemnar l'Estat a pagar les costes judicials—, la cadena es

va perllongar més de tres quilòmetres dins del terme municipal de Vinaròs.

Els músics Lluís Llach, primera persona al tram 1 de la Via Catalana per la Independència promoguda per l'Assemblea Nacional Catalana i que va aplegar un milió i mig de persones, i Carles Santos, al tram de Vinaròs, van unir vora i vora del Sènia acompanyats també pels pares

de Guillem Agulló, jove assassinat per feixistes ara fa 20 anys.

Així, els milers d'assistents a la via a Vinaròs, a més de plantar cara a l'intent de prohibició i a les amenaces del Consell, van voler mostrar el seu suport al procés engegat al Principat de Catalunya, així com iniciar el camí perquè els valencians i valencianes puguem engegar també el nostre camí cap al dret a decidir.

CAMINANT PER PALMA

► **Mallorca bull, segurament llegireu aquest article** després d'haver presenciat una manifestació multitudinària que en el moment d'escriure aquest article ja s'ensuma. Sirà la més gran mai vista a Palma i el motiu és ben clar, la defensa de l'ensenyament de qualitat i en català, la defensa dels nostres símbols i de la més bàsica llibertat d'expressió. El TIL, la Llei de Símbols i la Llei de Convivència persegueixen acabar amb identitat, pensament lliure i futur.

En aquesta lluita no només s'ha aconseguit que s'acabi la segona setmana de vaga amb un 75% de

seguiment, sinó que també les famílies han anat decidint per abrumadores majories deixar les aules buides i omplir els carrers de verd i de les quatre barres. A més, la vaga ha aprofundit en la divisió entre la dreta espanyolista de Bauzá i la dreta autòctona que s'ha sumat a les protestes.

Però, a banda del que ha passat a nivell illenc, ha produït un altre efecte molt positiu de compactació. La solidaritat dels Països Catalans ha estat encomiable pels col·lectius que han ajudat i per les persones que han organitzat actes al conti-

nent o han aportat fons, entre ells: diputats, treballadors de banca, sindicalistes de l'STEPV, pensionistes, cantants de Porrera, aturats, agricultors i fins i tot futbolistes i exfutbolistes del Barça. A tots els ha sortit o bé del cap o bé de les entranyes que un atac a la llengua i al país a Calaceit, a Xàtiva o a Badalona és un atac a tots plegats. Als que els ha sortit del cap, han valorat que guanyar a la porta evita que l'enemic entri dins la cuina, i als que els ha sortit del cor, segur que en veure les imatges s'han vist a ells mateixos caminant per Palma.

Joan Lladó
Secretari de Vertebració
Nacional dels Països Catalans
d'Esquerra Republicana
@joan_llado

ENTREVISTA

AGUSTÍ CERDÀ

EL PAÍS VALENCIÀ HA D'EIXIR DEL PROVINCIALISME I DECIDIR EL SEU FUTUR

Quina és la situació actual del País Valencià?

El moment polític és il·lusionant. Després de molts anys és possible un canvi, no només de govern, sinó també de model. Cada vegada hi ha més valencians i valencianes que es pregunten «i després del PP, què?». O es pregunten «tirem al PP, i què més?». No hi haurà prou amb un canvi de color del govern, sinó que reclamaran que els canvis vagen amb consonància amb els problemes que pateix el País Valencià, i aquests problemes només tenen solució amb canvis estructurals i profunds. El País Valencià ha de deixar d'estar instal·lat en el provincialisme de «la Comunidad» per a tornar a preguntar-se quina relació vol tindre amb l'Estat, i qui ha de decidir el present i el futur dels valencians: bé el conjunt dels espanyols com diu la Constitució, o bé els valencians —i entenem per valencians tots i totes els i les que vivim i treballem

al País Valencià, independentment de la seua adscripció identitària, política, social...—, com diu Esquerra Republicana.

I quina ha de ser aquesta proposta més enllà del canvi de sigles?

Cap proposta política que no plantege seriosament com acabar amb la sagnia fiscal que hem patit i patim els valencians, com a primer pas per fer viable econòmicament i socialment el País Valencià; que no pose les bases pel refinançament de l'economia valenciana per acabar amb les retallades i reconstruir les bases de l'estat del benestar, acabarà essent una nova aportació a la «cosmètica política», però es manifestarà inútil per atendre les demandes i solucionar els problemes dels valencians. Fins que no deixem d'ofrenar noves glòries a Espanya no eixirem del forat on ens han posat.

Quins consensos creus que s'han de bastir per fer possible aquest canvi de model?

El dret a decidir hauria d'obrir un ampli consens en la societat valenciana, si més no del valencianisme. Com hauria d'obrir un ampli consens la denúncia del nefast finançament que tenim. En 20 anys, els valencians hem passat d'estar per damunt de la mitjana de l'Estat en PIB ha estar prou per baix, la qual cosa suposa que el sistema de finançament —allò que nosaltres anomenem l'espoliació fiscal— ha deteriorat la qualitat de vida del conjunt de la ciutadania del País Valencià. I estar per dalt o per baix no és un tema «d'orgull patri», és la constatació de l'empobriment continu i constant dels valencians a mans de l'Estat. En teoria, per contribuir a la «solidaritat interterritorial». En la pràctica i en la realitat, el dessagnament econòmic del País Valencià, només ha servit, no per a equilibrar la riquesa dels territoris, sinó per «alimentar pillos» instal·lats, bé a les institucions de l'Estat, bé a les empreses monopolístiques de l'Estat o bé a les empreses que viuen dels pressupostos de l'Estat.

«La reivindicació del dret a decidir hauria d'obrir un ampli consens en el conjunt del valencianisme»

Has insistit molt en el terme «País Valencià». És important el nom?

El nom de *Comunitat Valenciana* només fa referència a una designació administrativa, però és una denominació artificial i poc sentida... insulsa. Els noms són importants perquè expliciten voluntats. O és el mateix dir «Provincias Vascongadas» que «Euskal Herria»? *Comunidad Valenciana*, només pot ser una part de l'Estat espanyol, *País Valencià* pot ser allò que decidisquen els valencians. Per això, nosaltres insistim en què el nom *País Valencià* ha de ser un altre d'aquests consensos dins del món valencianista, ser un nom inequívoc i a usar sempre pel conjunt del valencianisme.

AGUSTÍ CERDÀ
Canals, 1965

President d'Esquerra-País Valencià des del 2000 i diputat al Congrés entre el 2004 i el 2008. Des de ben jove ha estat involucrat en diverses associacions: és membre d'Acció Cultural del País Valencià des de 1984, de la Societat Catalana de Geografia i soci de Ca Revolta i de Xúquer Viu. A més, va ser fundador

de l'Assemblea d'Estudiants Nacionalistes i de Maulets, militant del PSAN (1985-1993) i coordinador dels Casals Jaume I (1996-1998). És soci de la Penya Blaugrana de la Safor i un culer impenitent. Amant del tango i la pilota valenciana, aficions que compagina amb el submarinisme i la nàutica.

VOLS SER AMIC O AMIGA D'ESQUERRA REPUBLICANA?

Ompler aquesta sol·licitud i fes-nos-la arribar a:
✉ Esquerra Republicana del País Valencià:
Erudit Orellana 10, 1r
46008 València

Sol·licitud d'inscripció com a amic/amiga d'Esquerra Republicana

DADES PERSONALS Escriu amb lletra clara i majúscules

Nom i cognoms		DNI
Adreça		Data de naixement
Codi Postal	Població	
Telèfons	Correu electrònic	

En compliment del que disposa la Llei Orgànica 15/1999, de 13 de desembre, de Protecció de dades de caràcter personal, quedo assabentat/da que les meves dades personals queden emmagatzemades en fitxers autmatitzats titularitat d'Esquerra Republicana, i que per exercir els drets d'accés, rectificació, oposició i cancel·lació que em reconeix l'esmentada Llei, cal que dirigeixi un escrit a: Esquerra republicana, Ref. Base de dades, carrer Calàbria, 166, 08015 Barcelona o a administracio@esquerra.org

SIGNATURA

RESERVAT PER A LA SECRETARIA DE FINANCES I ADMINISTRACIÓ	Data d'entrada	Número d'amic/amiga
--	----------------	---------------------

